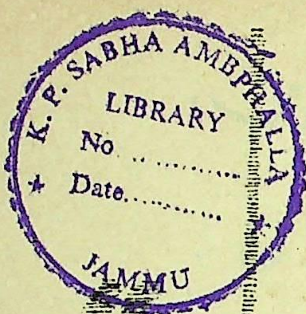

14/8/88

سپن مالا

اپریل سنہ ۱۹۶۰ء

۲
دو روپیہ

پرنٹر پیپلز پرنٹنگ پریس جموں

پرکاشک :- گلاب پرکاشن منڈل جموں

اوناں راتاں دے ناں

جنہاں دیاں بجھارتاں بجھدیاں

بجھدیاں کئی سویراں ہو گئیاں۔

رات آوندے ای دن دے اُلجھیویں تے کم کاج دے رُجھیویں ڈھہیں دیندے نے۔ اوس ویلے سگن ہار پنچھیاں دی بُکلاں وِچ مُنہ چھپا کے سوں جاندیاں نے۔ اوس ویلے امبر دے تاریاں وِچ اکھیں مٹّیا شروع ہو جاندا اے، تے اوس ویلے ای رات باتاں پاون لگدی اے۔ اوہنیاں بُجھارتاں جنّیاں اوکھیاں پر تنّیاں ای دِل کھچویاں ہُندیاں نے ایس گل نُوں اوہو ای بُجھ جان سکدا اے جس نُوں رات دیاں باتاں سُنن دا بُجھن دا موقع ملیا ہووے۔ ایہہ رات دیاں ای باتاں نے جیہڑیاں کئی لوکاں نُوں ایس دُکھاں تے کشٹاں بھرے سنسار وِچ جیون لئی مجبور کردیاں نے۔

سچ پُچھو تاں ایہہ جیون دی اک بُجھارت اے جنم لین توں بعد جس ویلے انسان ہوش سنبھالدا اے اوہ اوس ویلے توں لے کے اپنے آخری ساہ تک جیون دی بُجھارت بُجھن وِچ لگا رہندا اے۔ اوہ منزل تک پہنچن دے لئی اُپرالے کردا رہندا اے پر کی اوہ منزل تے جا وی پُجدا اے؟ ایس گل بارے کوئی کُجھ نہیں کہہ سکدا۔

ایس دُنیا وِچ راہی چلے جا رہے ہن اپنی منزل نُوں بھالن لئی۔ کُجھ راہ وِچ ای تھک ہار کے بہہ جاندے نے، کُجھ ہور اگاں ودھدے نے۔

کجھ منزل تے پہنچ کے وی نہیں پہنچدے، کئی ایسے وی ہن جیہڑے منزل نوں ٹھکرا دی جھاڑ دے نے، تے کجھ اجیہے بھاگوان نے جنہاں نوں منزلاں دا پیار ہانبھ ہانبھ کے گل وکڑی پاندا ہے۔ پر فیر وی او سنتشٹ نہیں ہندے۔ جیون دی بُجھارت منزل دا روپ دھارن کر لیندی اے۔ ایہہ منزل تے پہنچن دی چاہ جیون دا مقصد بن جاندی اے۔

میں وی اپنی منزل نوں بھال رہی ہاں۔ پر اوہدا کدھرے کھوج کھرا نہیں لبھدا۔ جوں جوں میں اگاں ودھدی ہاں، منزل دُور جاندی اے تے میں ایہہ سمجھ کے شانت ہو جان دی کوشش کردی ہاں کہ منزل دی دُوری ہی مینوں منزل دے نیڑے لے جائیگی۔ پر نال ہی کدی کدی ایہہ وی سوچدی ہاں کہ جیون دی منزل جیہڑی کے بُجھارت وانگوں ہی ہے بُجھی نہیں جا سکدی۔

میں جموں شہر وچ اکھ تے کھولی پر ایس شہر دی دھرتی تے بُہتا چر کھیڈ نہ سکی تے پتاجی مینوں اپنی نوکری تے لداخ لے گئے۔ لداخ جیہڑی کہ طلسماں دی دُنیا اکھواندی اے اوہناں آکاش چُمن والے پہاڑاں تے میں جیون دیاں باراں بسنتاں ویکھیاں۔ میرا کھان پین، رہن سہن تے بول چال لداخی ہو گئی۔ باراں ورھیاں مگروں جس ویلے میں فیر جموں آئی میرے واسطے ایہہ جنم بھومی اَن ڈِٹھی سی۔ جموں پہنچ کے میں اپنے پتاجی لئی

مصیبت بن گئی۔ مینوں ایتھوں دی کوئی وی گل سمجھ نہ آؤندی پتاجی نے لداخ توں اک دُوبھاشیا منگوایا جیہڑا مینوں بولی سکھاؤن لگا۔

میرے پتاجی ریاست دے اک مانیوگ ادھیکاری سن تے نال ہی اوہ بڑے مشہور لیکھک تے کوی وی سن اوناں دی شاعری توں میں پربھاوِت ہوئی۔ اوناں کئی کتاباں لکھیاں سن۔ اُردُو پڑھن دا شوق مینوں اوناں دی شاعری توں ہویا تے میں آپ ہی اُردُو دی ورن مالا پڑھی۔ فیر کُجھ کُجھ فارسی دا وی گیان ہویا۔ ایہدے بعد مینوں لکھن دا شوق جاگیا میں اپنے وچاراں نُوں قلم راہیں کاغذ تے لے آؤنا چاہندی ساں۔ پر ایہہ شوق اُس ویلے دم توڑدا دِسیا جیس ویلے پتاجی دا سورگ باس ہو گیا۔

جیون دی رات باتاں پاؤندی مینوں پرچاندی رہی تے میں اوہدے سہارے ہی اپنا راہ بناؤن لگی۔ ذات پات دے پاکھنڈ تے اُوچ نیچ دیاں کھائیاں میرے رستے وِچ کدی نہ آئیاں۔ ایسے کر کے میں اکدن سماجی بندھناں نُوں توڑ کے شری وِجے سُمن نال جیون دا رِشتہ جوڑ لیا۔ اوہ اُردُو، ہندی، ڈوگری تے پنجابی وِچ لکھدے سن تے اوناں دے گیتاں توں ہی مینوں پریرنا مِلی تے ایس طراں میں بچپن وِچ جاگے ہوئے شوق نُوں پروان چڑھدیاں ویکھن لگی۔

میں اُردُو وِچ وی لِکھیا اے تے ڈوگری اتے ہندی وِچ وی۔

باتاں پاؤندی رات

پر پنجابی لکھدیاں میری وچار دھارا بُہتی تیز ہو گئی۔ مینوں پنجابی وِچ لکھدیاں حالی دو سال وی نہیں بیتے (ماں بولی) ایس سمبندھ وِچ میں سردار جسونت سنگھ راہی ڈیرہ بابا نانک دی دھنبادی ہاں کہ اوناں پنجابی وِچ لکھن بارے میرا اُتساہ ودھایا۔ نہیں تاں اک دِن غُصّے وِچ آکے میں اپنا سب لکھیا لکھایا پھُوک بیٹھی ساں۔ گل اِنج ہوئی کہ میں لکھنا چاہندی ساں، پر مینوں دوات نہیں کسی لبھے کر دی۔ شری وِجے سُمن اوس ویلے اپنے کسے لیکھ وِچ رُجھے ہوئے سن۔ میں اوناں نُوں دوات بارے پُچھیا۔ اوناں اُتّر دِتا "ایتھیں ہی ہووے گی"۔ ایہہ سُن کے میں رجسٹر پھاڑن لگ پئی۔ اوناں مینوں بہت سمجھایا پر کتھیں؟ میں سب کُجھ پھاڑ کے ہی ساہ لیا۔ تے اگوں کُجھ وی نہ لکھن دا ارادہ کر لیا۔ کُجھ دیر مگروں راہی ہوراں نے ہی میرے ہتھ قلم پھڑائی سی۔

رہیا ایہہ سوال کہ میں پنجابی وِچ لکھنا کیوں پسند کیتا۔ ایہہ اُتّر دینا میرے واسطے مشکل اے۔ میں تے بس اینا ہی کہہ سکدی ہاں کہ میری قلم ایسے پاسے چل پئی اے۔ کیہا جیہا لکھیا جا رہیا اے اِس گل دا مینوں کوئی پتہ نہیں۔ جو کُجھ لکھیا اے او پاٹھکاں دے ساہمنے اے۔ تے ایس بارے اووا ای نِرنے کر سکدے ہن۔

اپنے طور تے میں ایہو ای سمجھ رہی ہاں کہ رات اپنے سارے

باتاں پاؤندی رات

چاردواں ٹویاں نال مینوں اُلجھاندی دی ہے تے پرچاندی وی۔ میں اوہناں باتاں سمجھن دی بجھّن دی کوشش کیتی ہے۔ پر اوہ بجھیاں نہیں گئیاں ہاں اوناں نوں بجھیدیاں بجھدیاں کئی سویراں ہو گئیاں، تے حالی پتہ نہیں اے کنیاں کُو سویراں ہور ہون گی آں۔ میری کوشش اے کہ میں رات دیاں پائی ہوئیاں بجھارتاں بجھّ لواں۔ دیکھنا اے کہ میں اپنے مقصد وِچ سُپھل وی ہو سکنی ہاں کہ نہیں۔

سپن مالا

سمپادِکا ہفتہ وار "گلاب" جموں

کالی بولی رات وانگ تقدیر دے
برہوں پک پکیرا دانگ زنجیر دے
گھمن گھیرا چاہ پیار دی تھاہ نہیں
ہوکے دین سُنہیویں ملن دی راہ نہیں

دھڑکن وانگوں نِمّے ہاسے ماہی دے
اکھیاں وِچوں ڈُلدے جام تباہی دے
رُوح بحلے دی دھار نہیرے چھائے نے
دِلگِن وِل کے نین اجیں سدرائے نے

کھلرے ہوئے نے دانے مالا ٹُٹ گئی
پیار دا پنڈھ لمیرا عُمر نکھٹ گئی

باتاں پاوندی رات

آئی خزاں رس لُٹ کے بہار دا
ہنجوؤ گزارو نذرانہ اعتبار دا
اکھیو بھرو نی جرمانہ اوہدے پیار دا
نکلائے خزاں وچ نظارہ جو بہار دا

بجھارتاں

ست وار

ایت وار :- ایت کرے شکایت کیتے دل لا بیٹھی
ایہہ اتھراں لاون ستھراں حال گنوا بیٹھی
ایہہ اپنے پیر جوانی ٹھڈ کر کھا بیٹھی
تے پا کے پیار نیپے تسماں چپا بیٹھی

سوموار :- سوم سنہیوں سوہنو اُتر آیا نہیں
ایہہ پہلا پیار سی جس دا سکھ کوئی پایا نہیں
ایہہ تُوں تُوں پیار سنجھ کے چا کوئی لایا نہیں
اپناں اکھیاں سوہتے رستے پر کوئی آیا نہیں

منگلوار :- مشکل نبھجے مشکل کھُل تاں سکدے نہیں
ایہہ لاواں دے نے چڑ ریہہ ردی جھکدے نہیں
ایہہ پریتم حسن ٹھگیرے لُٹ کے تکدے نہیں
ایہہ تھلیں رُلاون ندی ایہہ ڈوبن اکدے نہیں

بُدھوار :- بُدھ پھٹی کوئی ایسی گھاٹے عقلاں دے

کی پیار نبھاون جانن حسابی نہ تلاں دے
کی مُل گُناں دے پاون پارکھ شکلاں دے
کی اصل پچھانن اسّتے چاکر نقلاں دے

ویروار:- ایہ برہوں دے تیر کلیجے لگ گئے
او دِلبر دِل دے جانی دِل نوں ٹھگ گئے
او چوڑے بھنّی بانہہ نگاری چھڈ گئے
تے آساں، چاواں، سدھراں دے دِن لد گئے

شکروار:- شُکر شُکر کریندی سگوّن مناندی ہاں
میں سدھراں متّھی چنّی ترلے پاندی ہاں
کوئی پیار دا ناں نہ لئے او ئی سمجھاندی ہاں
ایہہ چھپکرہ ویکھو کیوں غم پئی کھاندی ہاں

شنی وار:- شنی شنیچر لگا چھٹ جہان گئی
او بیدردی نہ آیا سُک زبان گئی
کس بکاری رہیا او تیر جو ٹُٹ کمان گئی
پئے لوکی رووَن ہائے او ہان جہان گئی

گیت

گھر آ ماہیا دِل نہیں لگدا کلیاں دا

تیرے رستے تک تک تھکیاں وے

میرے دِل دیاں سدھراں اکیاں وے

آساں بن پھپڑے پکیاں وے

بن پچھا ہا زخماں الھیاں دا اوئے آ ماہیا...

بلاں تے ہاسے پھکے نے

دنداں تے دنداسے پھکے نے

سب آسے پاسے پھکے نے

دِل رکھ جا جھلّ دِلّیاں دا اوئے آ ماہیا...

سوچاں دے بوہے کھڑکن وے

چاہواں دِیاں نبضاں دھڑکن وے

یاداں بن روڑے رڑکن وے

جھلّ ودھا جاندا جھلّیاں دا اوئے آ ماہیا...

ولیلاں

ہر پاسوں کنّاں وِچ میرے پئیاں رہن ولیلاں
دُور دُراڈے بیٹھا کوئی کردا رہے کھلیلاں
اکھیاں نوں اکھیاں نال چھیڑے بہہ کے پیڑے پڑے
ہولی ہولی دِل نوں چھوہے چھوہن چھو بائیاں کھیڑے
دھڑکن وِچ سمیندا جائے روم روم وِچ پوئے
یاداں دے وِچ ایکن آوندا جیکن دا ورولے
کیہڑا چاہواں ہتھ نہ آوے دُور کھلو کے ہسدا
کول بلاواں، اوہ نہ آوے پرے پریرے نسدا
سونا چاہواں سَون نہ دیوے سُپنے کھولے جاوے
اکھیاں وِچ وسونا چاہواں اتھراں دھوئے جاوے
ایہہ نہ جاناں کی چاہندا اے کی کہندا ہے کی منگدا اے
جھکا ہی رہندی ہاں میں پچھوں اودی دسوں سنگدا اے

دل دا بھیتی دل ہُندا اے آکھن گل سیانے
پر اے رمزاں کی نے اڑیا بھیتی وی نہ جانے
جِند تاں میری سُکدی جاندی پر من کھڑدا جاوے
کی ہے روگ تے کی ہے دارُو کجھ وی سمجھ نہ آوے
پر میں جاناں سب کجھ سمجھاں کیول دِلاں وِچ دُوری
ایہہ سماج بڑا ڈاہڈا اے ایس دا پاس ضروری
اِس ظالم نے پیاراں دے وِچ مار مار کے کاراں
اِکناں نوں چا تھلیں رُلایا اِکناں لئی بہاراں
اِکناں لئی بنائے کعبے اِکناں لئی بُت خانے
اِکناں لئی سجائی محفل اِکناں لئی ویرانے
دھن ہے دُنیا دھن ہے مذہب دھن انہاں دِیاں ریتاں
عشق مصیبت بھاہ جدائی لعنت ایہہ کنیتاں

باتاں پاوندی رات

گیت

جموں دیاں ٹھنڈیاں ہواواں او

پردیسیا وے جھٹ بہہ جا

ٹھاکراں دے مندر تک توی دا شنگار تک

پکھرو پکھیرو تک بندیاں دا پیار تک

سورگ زمین دا تک کھڑی دی بہار تک

بھرڑے نے سپنے تیرے کج دن رہ جا

جموں دیاں ٹھنڈیاں ہواواں

سچے سچے پیار ساڈے جھوٹ نہیں جیہڑا آکھیں

ویر درودھ دا تاں پل نہیں کٹیندا آکھیں

دھرماں دی نگری ایہہ آپاپ نہیں سمیندا آکھیں

دکھاں نوں بھلاؤن والے سکھ ایتھوں لے جا

جموں دیاں ٹھنڈیاں ہواواں او

پردیسیا وے جھٹ بہہ جا

باتاں پاندی رات

سمیں دے گھوڑے

راتاں توں وچھڑے نے سپنے دل کے نال دوپہراں
اکھیاں توں اچھلے نے ہنجو ساگر وچوں لہراں
سچے موتی ہنجو بن گئے لہراں بنیاں چاندی
ڈٹھا ایڈ ویراگ دوہنواں نے چند نکلدی جاندی

ہوگے بال مُٹو آتے لاندے رہے جہان نہ باقی
ریتاں وچوں مک گئے پیڑے رہے نشان نہ باقی
پیر تھکیندا راہی لنگھیا بھجیا وچ پرسینے
ہاکاں توں بولا ہوئیا اے سل چبھینے سینے

بڈھا ہویا ہان وچھڑ کے آس دلے دی مک گئی
گوکاں اتے آئی جوانی راتوں نیندر اُکّ گئی

باتاں پاؤندی رات

اکھیاں چوں پانی مُکیا اے مُکّی من دی کھچّی
وڈیاں دی گل دا مُل ناہیں کھیتی خصماں سیتی

سجن اِنج دُرا ڈے بیٹھے جیویں لگیاں لاماں
دوڑے سرپٹ سمیں دے گھوڑے توڑن لگے لگاماں
شاہ سوار ڈِگینا دے ویکھے ڈُبا دے ویکھے تارُو
تارے امبروں جھڑدے ویکھے کون اینہاں تے بھارُو

راتاں ہوئیاں شکھر دوپہراں ہانجھن بے پرچھاویں
وِچھڑن دی مالا پیٹی لِشکے دو نیناں دے ساویں

باتاں پاوندی رات

گیت

ہائے وے دِل بے درداں نال لا کے
پچھوتانیاں حال گوا کے — ہائے وے دِل....
پیار وِدھا کے اپنا بنا کے
ہسدی جوانی پلے ہَو کے پا کے
ہائے وے اُس پرت نہ تکیا آ کے — ہائے وے دِل....
انگ انگ وِتن کے زخم بنا کے
ٹُر گیا لُون دے پھاہے لا کے
ہائے وے خوش ہو گیوں جند نوں دُکھا کے — ہائے وے دِل....
عشق جھناں دے کنڈھے بہا کے
گھُمن گھیر وِچ جان پھسا کے
ہائے وے مر بیہاں غوطے کھا کے — ہائے وے دِل...
ہائے وے دِل بے قدراں نال لا کے — ہائے وے دِل...

خط

ہرکارہ میرے شہر دا لئے آیا تیری چِٹھی
گوڑھے رنگ لفافے تے ہیں لِکھتر تیری ڈِٹھی
من دریا وِچ چھل پئی تاں ہوئی ویلن رِٹھی
گُنگ زباناں بولیاں کوئی بولی مِٹھی مِٹھی

کِہندے تینوں لاہ لیا ہیں یاد دے میرے نُوں پلّہ
کِنی اُمیداں کر گئی آں نے دِل میرے تے ہلّہ
جیتیا اے لُٹ پانورا لِیا تیرے ول کلّا
اوہدے کھوج گھرا کج چھڈ ویئیں پیڑا ای ڑا اوّلا

کول بہا دیں پیار کریں پھر پُچھیں میرا حال وے
میں رِیہ ہوں دی سنکارنی میرا تاں مرن محال وے
وہ دھاڑے ہی جاندے ہانیاں گھڑیاں دِن مہینے سال دے
بھر دیں مُنڈ تارے سوہنیاں اکھیاں وِچ کرِدے تال وے

باتاں پاؤندی رات

چن ونڈ کے نیندر سوں گیا مینوں جاگن دی وی تھوڑ وے
میرے سُپنے مہنگے ہو گئے مینوں نیندر دی نہیں لوڑ وے
میں چن توں لشکاں لبھیاں تاں لیا ای چانن جوڑ وے
تیرے جھولے ٹھوکر لا گئے او شمع گئے نی توڑ وے

میں ہتھ نہیرے مار دی پھڑ دی تیرا پرچھاواں وے
کندھاں تے چا لیکدی ہاں میں تیرا سرناواں وے
تیرے بنے کھڑ ونیں او نیاں اونہاں نال چت پرچاواں وے
کر میری سوہنہ دا تو وساہ میں تیری سوہنہ نہ کھاواں وے

اکھیاں نہراں بن جاون دی تیرے نال لائی ہوڑ وے
من اج وی یوگی ہو گیا جیوں بیٹھا بیڑی روڑھ وے
قسمت دی سستی کو گدھی اٹھے پنوں ڈاچی موڑ وے
اکھیاں وچ ریتاں پے گئیاں تیرے تک رہی نہ دور وے

باتاں پاؤندی رات

ان مُکدیاں پینڈے ہیں پئی ہنے پنڈھ لمیرا میرا وے
تلکن بازی اے زندگی اینوں ورچن والا کیہڑا وے
تلکے تے فیر نہ سنبھلے اُٹھ اُٹھ کے ڈگ گئے جیہڑا وے
اِج عشق حُسن دا ہو رہیا آپو وِچ جھگڑا جھیڑا وے

مینوں رّب دی موئیا جاپدا اج تاں امبراں دیاں گلیاں توں
چہرے توں کُھسیاں رونقاں نہیں کاریں پئے نگر صدیاں توں
ویری مل مل پئے نہاؤندے لے وسیاں وگیاں ندیاں توں
بے تالی ہو گئی نرتکی طبلے دیاں تھاپاں بدھیاں توں

باتاں پاؤندی رات

غزل

چن اک ڈبداپیائے اک چن چڑھدا جا رہیائے

رات اے بھجدی پئی پرسینہ مینوں آرہیائے

جاگدی پئی ہیں ہاں تارے گاڑھی نیندر سوں گئے

خیال تیرا نظراں وِچ انگڑائیاں لیندا جا رہیائے

ورجدے توں یاد نوں مویاں نوں نہ مارے پئی

ساتھوں پہلوں ہی فرشتہ موت دا گھبرا رہیائے

دِل دے دریاواں چوں اُٹھدے بھاپ بن کے ولولے

پھٹ پئے اکھیاں دے امبر حُسن بھجدا جا رہیائے

رات دی خاموشی میری پریت وِچ رچدی پئی

ہُن سویرا گھر میرے مہمان بندا جا رہیائے

دِل مصور ہے میرا اکھیاں نے پیالے رنگ دے

بن گئی تصویر اوہ رب، جس توں صدقے جا رہیائے

ہنجو ڈُل کے بن گئے نے سچّے موتی پیار دے

بن گئی مالا نواں شنگار کیتا جا رہیائے

باتاں پاوندی رات

نشیپہ

اینی لمّی اُڈیک جنّی زُلف ہے لمّی
ویکھ ویکھ کے واٹاں اکھ دی پُتلی کمبی

جھر جھر ڈِگے موتی دی کچ ونّ سوونے
بھاوے کوئی مٹیار کیسے نوں ہتے بننے

دُھپ چڑھی دی جاپے اُس نوں پیاراں والی
ٹھنڈی ٹھنڈی چھاں ہے قول قراراں والی

آکھے نِتّی دھڑکن کھورے کی ہویا اے
ٹُٹ گیا اعتبار تے پھر دِل لہو رویا اے

ہوکے بدل بن کے وس گئے اکھیاں وِچوں
بھاوے کوئی سُنیہوا ہی او سکھیاں وِچوں

سینت مار کے لنگھ گئیاں کولوں مٹیاراں
صبر دا کمبیا محل جیہا ڈِگیاں دیواراں

باتاں پاوندی رات

ونگاں وانگوں چھنک پیا اے انگ انگ سارا
بے پرواہ دا پیار لاگیا بڑا نعارہ
جے نہیں سی اُس آونا تے کیوں کیتے وعدے
ساڑن لئی کر بہندا مینوں جان کے ناغے

ڈولی ڈولی پھردی سیجری سوہل جوانی
ہر قدم تے بن دی اے پئی آپ کہانی
چیچی دا ایہہ چھلا تے ہتھاں دی مہندی
دین دلاسے چوڑھے پئی بُھلیویں سہندی

آکھے لگیا دسّن ہُن او نخرہ مینوں
لے لواں گی بدلے مِلے جے وکھرا مینوں
لوکاں کولوں ڈردی مونہوں بول نہ سکدی
ہاناں دے اگے وی ڈکھ پھول نہ سکدی

ڈونگے وہناں وہندی نوں تر کالاں ہوئیاں
لُسدے چادیاں ہڑتالاں ہوئیاں
سیئو لواں گی مُنہ اوئے میرے ہی والا
جیواں گی میں ناں تیرے دی جپ کے مالا

غزل

ہوا بدلی، فضا بدلی، جفا بدلی، وفا بدلی
سزا دی ہو گئی مشکل جدوں تیری رضا بدلی

چمن دے نیڑے نہ جاواں تاں کیویں پھل وکھین گے
کہ بلبل خوش ہے کنڈیاں تے کہ اوناں دی دعا بدلی

گھٹاواں اُٹھ کے بہہ گئیاں سما گئیاں نے اکھاں چ
تے ہو کے کر رہے شکوے کہ ہنجواں دی خطا بدلی

گریباں چاک کر بیٹھے ٹکر گئے دِل دے سودے توں
بپاری ٹُر گئے اُٹھ کے محبّت دی ہوا بدلی

میں توبہ کر لئی اج توں نہ پیمانے نوں چھونا ایں
مِلے نے جام اج ساہنوں تے ساقی دی وفا بدلی

دھن جھناں دے جھیڑے اڈّو کھیڑے

حسن جوانی نوں

مینوں عشق بنایا سسّی نی میرا ئیوں ۔ آن کھلوتا اے

اُس دے سواگت وِچ ہانواں نے اِک نواں ہی نغمہ چھوتا اے

اِنج جاپے سب کُجھ اُس دا اے اِنج جاپے اوہ تاں میرا اے

جد اوہ ہووے تاں چانن اے بِن اُس دے گھُپ ہنیرا اے

اوہ چھایا میرے جیون تے اوہ وسیا میریاں پریتاں وِچ

اوہ رچیا میرے لوں لوں وِچ اوہ لوے میریاں گیتاں وِچ

چیچی دی مُندری بن بیٹھا وینی دا گجرا ہو بیٹھا

متھے دی بِندی بن بیٹھا اکھیاں دا کجرا ہو بیٹھا

میرے ہتھاں دی مہندی اے میرے بُلاں دا ہاسا اے

اوہدے لئی ایس جوانی تے شنگار وی اچھا خاصا اے

باتاں پاؤندی رات

یاداں وچ بجلی بن بن کے لشکاں لیندا رہندا اے

انج جاپے میریاں بانہواں وچ ہُلارے لیندا رہندا اے

او ساہ اے میرے سینے دا او میرے دل دی دھڑکن اے

او اتھرو میریاں اکھاں دا او میرے برہوں دی تڑپن اے

رُتاں دے وانگوں ہسدا اے بدلاں دے وانگوں روندا نہیں

او پیار دے گیت گاؤندا اے برہوں دے نغمے چھیڑدا نہیں

ایہہ وی چاہوندا اے کہ دو گھڑیاں پلکاں دی چھاویں جاواں

ایہہ وی چاہوندا اے کہ زلفاں دے بدلاں وچ بہہ کے رہ جاواں

ہوشاں دی گل وی نہیں کردا پر وٹ وٹ تکدا رہندا اے

ساون ڈھلدے ہنجھو تو پر پھیر وی چمکدا رہندا اے

رُومال

میرے نالوں چنگا تیرے ہتھ دا رومال وے
ہر ویلے رہندا جھیڑا تیرے نال نال وے

بڑا بے زبان ہے ایہہ مُونہوں نہیں بولدا
دنیں راتیں تیرے اگیں دُکھڑے نہیں پھولدا
بھیت ایہہ تاں دلاں والے تیرے نے نہیں کھولدا
رمزاں دے نال تیرا من نہیں ٹٹولدا

پھر وی تاں رہندا تینوں ایس دا خیال وے
میرے نالوں چنگا تیرے ہتھ دا رُومال وے

دِتا سی میں چاہیں تینوں پا کے بُجھارتاں
ہنجواں نے کیتیاں نے ایہدیاں زیارتاں
لکھیاں نے ایہدے اُتے پیار نے عبارتاں
میرے وانگ تیرے نال کرسی شرارتاں

باتاں پاوندی رات

بن گیا اج میرے جی دا جنجال وے
میرے نالوں چنگا تیرے ہتھ دا رومال وے
لے کے رومال ساتھوں پھریں دُور دُور وے
ہس کے بلاواں تاں وی تکنا ایں گھور وے
رہ گئیاں ہائے ایسے غم وچ چھور وے
بنیا رُومال ساڈے دِل دا نسُور وے
جُھٹیں مُوٹھیں پچھ کدیں ساڈا حال چال وے
میرے نالوں چنگا تیرے ہتھ دا رومال وے

تُوت دا بُوٹا

وِیہڑے بُوٹا تُوت دا جیہڑا ماہیئے لایا
بُوٹا ہویا جوان اجیں ماہی نہیں آیا
لڑیا سی اِک رات تے جانا نوں لکھوایا
گھر دیاں سارا دوش میرے چا متھے لایا

تُوت دی چھاویں بیٹھاں پھل تے پتراں اوہلے
پکے کھاوے لوکاں کچے دھرتی رولے
بیدردی دا بُوٹا مُونہوں کجھ نہ بولے
لمیاں لہندا ہے کہ بیٹھوں ہولے ہولے

ڈردی پچھاں ننان توں کیویں رہن سپاہی
غُصے دے نال آکھے عیش منان سپاہی

اُیسے لئی تاں گھر توں رُسّ رُسّ جان سپاہی
سُولاں اُتے رہ کے پھُل کہان سپاہی"

"کیویں رہن سپاہی پُچھاں جٹھانی کولوں"
آکھے "باغی ہوون جٹ نمانی کولوں
مُونگاں سُٹ کے رہندے دُور زنانی کولوں
لَیندے نے او بدلے اِنج جوانی کولوں"

آکھاں "سیس وے ستے ہُن گھر آوے سائیں"
آکھے "ہو جا دُور میرے نال مُنہ نہ لائیں
گبرُو گھل پردیس توں رج کے کھائیں لائیں
سانبھیں کل کمائی کِتے نہ ادھ وڈائیں"

میں ہاں بے زُبان مُونہوں نہ بولن جوگی
کِس دا ہی سب دوش نہ بھیت ایہہ کھولن جوگی
آہیں بھرے پٹار نہ پھولن پھولن جوگی
اُنجواں اُتوں وار جوانی رولن جوگی

بجھدی بجھدی نار

رات دا پچھلا پہر بڑے ہی قہر دا
بجھدی بجھدی نار کینارا نہر دا

ہفیاں ہفیاں لہراں ہنجو موئے دے
جاپن دھرتی امبر اکو ہوئے دے

من دریا وچ کانڑ جوانی ڈبی دی
یاد دے ریگستاناں وچ روح کھبی دی

پھکا مہندی سرماں مانگ دی سُنی اے
نویں نویلے چاء دی سیج وی سُنی اے

چھپ چھپ گئے نے تارے پھل مرجھا گئے سو
بھوندے شام سویرے رنج سمجھا گئے سو

باتاں پاؤندی رات

تیری جِندڑے مالی نے درد ڈھوئے نے
اُس راگی نے راگ نویں ہی چھوئے نے

پایا اے اوس پنگھوڑا نُوئیاں بانہواں دا
سیک نہیں پجُدا اُس نوں تیریاں ہانواں دا

تیرے دِن تے رات پروہنے ہو گئے نے
ہنجُو ہوکے تیرے گھڑ دے نے ہو گئے نے

کھارے اکھ دے پانی تن من ٹھار گئے
توں وی اُڈ جا کونجے اُڈ سب ڈار گئے

ناں لے کے ماہی دا میٹ کے اکھیاں نوں
لہراں موڈھے چڑھ گئی مِل کے سکھیاں نوں

دُنیا

بڑی بے درد ہے دنیا بڑا ظالم زمانہ اے
ستم ایجاد ہے اِس دی ظُلم اِس دا ٹھکانہ اے
کِسے دے ہسنے تے رونا کِسے دے رون تے ہسنا
کِسے توں اکھ چُرا لینی کِسے دے دِل چ جا وسنا
بیوپاری ہوش دا بن دا اے ایہہ ایسا دیوانہ اے
بڑی بے درد ہے دُنیا بڑا......

کِسے دا چین کھو لینا کِسے دا صبر ہو جانا
دِلاں دا محل بن جانا عُمر دی قبر ہو جانا
بُھلیکھا لگدا اے کعبے دا ایہہ ایسا صنم خانہ اے
بڑی بے درد ہے دُنیا بڑا.......

کِتنے ترلے بہاراں دے کِسے دے پیار دا صدقہ
کِتنے جھمبڑ خزاواں دے کِسے دِلدار دا صدقہ
سما ہارُوح چ جاندا اے کوئی ایسا بیگانہ اے
بڑی بے درد ہے دُنیا بڑا.......

کنکاں تے مُٹیاراں

کھیتاں وچ کھلوتی اے کھیتاں دی رانی
زُلفاں وانگوں کنکاں، کنکاں وانگ جوانی
دوناں دا رنگ اِکو کوئی نہ جاۓ پچھانی
اُس دے جدیاں کنکاں، او کنکاں دی ہانی

وگے ٹھنڈی واتے دونویں جھُک جھُک جاون
پیۓ قہر دی دُھپ تے دونویں سُک سُک جاون
ڈُکداۓ راکھا گبرو دونویں رُک رُک جاون
لاجونتی وانگوں دونویں مُک مُک جاون

محنت دے نال پالی ایہدی اوہدی جوانی
اُہنوں پیار دے چھٹے اوہنوں بکیں پانی
اک بڑی اتے بھولی دوجی، بڑی شوخ سیانی
کنکاں دے نے قصے مٹیاراں دی کہانی

سینت مار بُلاندا اے کوئی چھیل چھبیلا
کنکاں اوہلے گلاں دا کردا اے حیلا
ڈرے کُڑی کنکاں توں مُنہ پے جائے پیلا
ہسدے دی تاں ہووے رنگ ہونٹاں دا نیلا

پیلی اُس دی سہیلی اوہنیں توں ڈر دی
بھیت لکوندی سارا ٹھنڈی آہ نہ بھر دی
ڈونگے وہناں وہندی تے ڈب ڈب کے تر دی
آکھے "چھیڑ نہ اڑیا پیلی راکھی کر دی
مڑ دی جا او دل دے جانی
کھیتاں وچ کھلوتی اے......

پردیسی

مہنگے سودے پیار دے نے داسی تسیں دور دے
پُجھے وی نہ ہاڑے جتھیں دِل مجبور دے

آواں کیویں اوتھیں چناں نِچھے نے بریتے
تتیاں نے ریتاں وِچ سڑ گئے نے پچیتے
دم گھُٹ ستی وانگوں مراں گی ضرور دے
مہنگے سودے پیار دے نے واسی تسیں دور دے

اُڈ اُڈ گیاں سوچاں تھک ہاریاں
ریجھاں نوں وی لگیاں نے گُجھیاں بیماریاں

مِٹھے مِٹھے زہر ساتھوں دے گئے سرُور دے
مہنگے سودے پیار دے نے واہی تسِیں دُور دے

ساہ ست رہیا نہیوں جسم دے وِچ دے
کجھ تیری، غم میرے کیتا مینوں زِچ دے
دِلاں تے نے چھالے پھسّے ہوکے نسُور دے
مہنگے سودے پیار دے نے واہی تسِیں دُور دے

تیرا چناں ہو گیا اے ڈاہڈا اَوکھا آوُنا
پے گیا اے مینوں، وانگوں پاگلاں دے بھَونا
رونا تے ایہہ گاوُنا میرا دس جا قصُور دے
مہنگے سودے پیار دے نے واہی تسِیں دُور دے

اُلجھ

یاد نہیں توں آیا اڑیا کنی واری آکھیا اے میں
میں نہیں لینے دِل نذرانے کنی واری ہٹاکیا اے میں
رستے لنگھدا شان وِکھانا گل سُن اڑئے شتّاں وے
رستے مل کھلوتوں میرے گھیرا ویکھ اکلی وے

لگیوں پیار جتاون پچھلے بن سوچے حالاتاں نُوں
آکھن لگیوں "کیوں بھُل گئی ایں توں اوناں ملاقاتاں نُوں
جدوں چن دِیاں قسماں کھا کے پیار نویلے پائے سی
ہاسے ہاسے اکھیاں دے وِچ خوشی دے ہنجو آئے سی

میں کہندا چند جان توں میری توں وی اپنا کہندی سیں
مینوں ملنے خاطر اڑیئے بہانے گھڑدی رہندی سیں
ساڈے من اقرار کہ ہُن نہ وچھڑاں گے ایس جیوندے جی
ہُن توں نسیں تک پچھانواں کھورے تینوں ہو گیا کی

کجھ تاں دس جا کی ہویا کیوں بدگمانی ہوئی اے
کھل کے لا دے متھے جو کوئی نافرمانی ہوئی اے
ادھ واٹاں وچ چھڈ کے جاناں، جانیں پیار کہندا نہیں
تے منزل توں گمراہ کر جانے والا یار کہندا نہیں

بے مکھ ساتھوں ہوئی ایں اڑیئے کیوں اعتبار اآندا نہیں
مہندی چوڑا، بندی سرمہ، میری یاد دواندا نہیں"
پر میں سنیا سب چپ ہو کے کجھ نہ موہنوں بولی ایں
کوئی دوش نہ مڑھیا تینوں مندا بول نہ بولی ایں

باتاں پاؤندی رات

ایناں آکھیا ہٹ جا بیبا چھڈ دے رستے لنگھن دے
سس پکیتی، سورا کھورا، خیر جان دی منگن دے
توں نہ مڑیوں بانہہ پھڑ لیتی آکھیں "اج نہ جا اڑیے
گل دی چُنّی کر کے رستہ پھاہ دے کے تاں جا اڑیے"

نیت تیری دیکھ کے اڑیا دل اپنے وچ ڈر گئی ہیں
سوچیا جے کوئی دیکھ لوے تاں جیوندے جی ہی مر گئی ہیں
جان چھڑاون لئی کہیا ہیں "فیر ملاں گی تینوں وے
دساں گی وچھڑن دے کارن اج جان دے مینوں وے"

فیر ملا گھر دے پچھواڑے بانہہ پھڑ کول بہایا ہیں
دم دلاسے دے کے تینوں اوچ نیچ سمجھایا ہیں
آکھیا "بھل جا پہلیاں گلاں ہن نہیں او زمانہ وے
ہیں امانت ہور کسے دی توں دی مال بیگانہ وے"

گیت

ہائے وے اکھ بے درداں نال لا کے
شرماؤنیاں حال گنوا کے۔ ہائے وے

امبر ٹولاں دھرتی ناپاں ڈھونڈاں وچ ہواواں
سکھ سنہیا کتوں بوڑے نہ تیرا دس کتھیں کھپ جاواں
ہائے وے غم تا گئے جند نوں آ کے
ہائے وے اکھ بے درداں نال لا کے

چناں کولوں کچھدی تاریاں توں پچھدی
اک ادھ کولوں نہیں ساریاں توں پچھدی
ہائے وے کتھیں چھپ گیا اے چن جا کے
ہائے وے اکھ بے درداں نال لا کے

باتاں پاوندی رات

سُکدے ہوئے رُکھ دانگوں جند پئی سُکدی
مُر مُک گئی آں وے ہیں تانگ نہ مُکدی
ہائے وے ٹُر گیا اے اکھیاں چ آکے
ہائے وے اکھ بے درداں نال لاکے

چھائے ہنیرے ماہیا اکھیاں دے ویہڑے
چُھپ گیا چانن بدلیں کیہڑے
ہائے وے کوئی پاتی نہ بھیجی جا کے
ہائے وے اکھ بے درداں نال لاکے

پچھوتانیاں حال ونجا کے
ہائے وے اکھ بے درداں نال لاکے
شرماؤنیاں حال گنوا کے
ہائے وے اکھ بے درداں نال لاکے

گیت

بجلی دی لشکار چناں وے تیری یاد دُو آؤندی
یاد دُو آؤندی ہر بار چناں وے تیری یاد دُو آؤندی

رُجھنی آں کمیں کاجیں یاد نہ ستائے میٖنوں
ٹھنڈیاں پھوہاراں وچ بہوں نہ تائے میٖنوں
نکلے نوں تند پاواں تاں وی ڈر آئے میٖنوں
چرخے دی گھُمکار بیائے تیری یاد دُو آؤندی
بجلی دی لشکار چناں وے تیری یاد دُو آؤندی
یاد دُو آؤندی ہر بار چناں وے تیری یاد دُو آؤندی

تیرے وانگوں کنیاں دی دِسن پڑ دنیاں
بدو بدی ستیاں نے مٹرکدوں آڈنیاں

باتاں پاؤندی رات

کئی ریجھاں تیریاں پئی اینہاں چ وسونیاں
جوگی والی پھیری اے پھیا ہار چناں وے تیری یاد دُوآؤندی
بجلی دی لشکار چناں وے تیری یاد دُوآؤندی
یاد دُوآؤندی ہر بار چناں وے تیری یاد دُوآؤندی

لیندی ہاں آکڑاں تے ٹٹڑے نے انگ وے
چھڑیا ای مینوں کیہڑے رنگ وچ رنگ وے
ناں تیرا لیندیاں وی آوے مینوں سنگ وے
اُجڑی ہوئی ایہہ بہار بیا وے تیری یاد دُوآؤندی
بجلی دی لشکار چناں وے تیری یاد دُوآؤندی
یاد دُوآؤندی ہر بار چناں وے تیری یاد دُوآؤندی

ہنجواں دی جھائی

سپنے وِچ دو پنچھی اُڈدے پاتاں پاؤندے نگھے
امبر دے کن سوآں لیّاں آل کھیڑے رنگیں رنگے
تِتر کھنبی بدلی وانگوں دِکھدے وکھرے ٹھگے
نیجھوں دور دور اُڈدے ہوئے کنیاں دے وِچ چھپکے

بدلی رُت جھوک ہے جیویں لے کے انگڑائی
اینج مہر نے کروٹ لے کے رُت نویں پرنائی

تھکیاں تھکیاں جیبھاں تے نے کوئیاں کوئیاں گلاں
ہاسیاں وِچ سمائیاں اگاں جھانجھر وانگوں دلاں
بیتے ویلے اکھوں اوجھل، اوجھل ایس جہانوں
موڑ لیا دُنے ڈاہڈے دُکھے چھُٹے تیر کمانوں

یاداں چُنیاں گیٹو ٹھیلن سوہنے رنگ گلالی
سپنے اُڈن کیہا جادن جیویں رات چنڈالی

کون سمیٹے کون سنبھالے کھلری اے خوشبوئی
سکے امبر، گلی دھرتی ہوا دی بوجھل ہوئی
وانگ تریلاں مینہ پئے وردے پون رہی سدائی
جیہاں چیتی ہاڑے کڈھی ایہہ ہنجواں دی جائی

راتاں وچ دیلیے جادو دینہہ دیہاڑے کھارے
رات دے راہی پینڈا مکاوندے سارے ہنیرے بھلدے

راہیں وچ ہواواں دے پئی چھٹدی آتش بازی
دنیہوں والا اڑیا گھوڑی پھیرن ہوکے تازی
وانگ وحشیاں میرے سپنے رہندے سدا اداسے
دین ایمان میرا ایہہ پنچھی، جیوالیں اس آسے
مڑ مڑ آوندے اوڈدے پنچھی لے کے لمی اڈاری
جھڑ جھڑ جاون کھمب انہاں دے کرکے کھیل بھاری

مالا دے ٹٹدے ہوئے منکے فیر نہ جڑدے دسدے
یاداں دے نے دل تے چھالے ہنجو بن بن بھسدے

دُنیا دا باغ

اِس دُنیا دے باغ وِچ کھڑدے پُھل کنڈے کٹھے

نیناں دے پیٹے پارے میوے کچ کوڑے پکّ مِٹھے

کوڑے کوڑے عاشقاں تے مِٹھے حُسن چمکیندا

اِکناں ہاسے مانگدیں اِک رو رو جھول بھریندا

اِکناں مالی ساردیں پانی کیارے کیارے

اِکناں توں رب رُسیا، بوٹیاں نوں دھرت پُکارے

پتھر سینے پہاڑ دے پانی سِمدے نے وِسّے

پُھل کلیجہ چیردے رہندے نے ہسّے ہسّے

وانگ کپاواں کھڑِدیاں، یاداں جِن کے رکھاں

ہوکے نے انگاریاں تے جُھگی ساڑی سکھاں

باتاں پاوندی رات

راکھ بنی پیڑ زندگی ٹولے وچ ہواواں
اوکھی پیڑ پچھانی سوچے کیت ول جاواں
قبریں دا ساجگ نا جیباں پئی پچھ مریندی
امبر اج کفنایا دھرتی وین کریندی
ست بہشتاں سُنیاں ربا تیری وڈیائی
بھُلے پنچھی کھلے اُڈاریاں ما آلا پئی دے دوہائی

گیت

دِل بڑا گھبراؤندا اے کی کراں
یاد کوئی آؤندا اے کی کراں

عشق دا مزدور بن
قولاں دی مٹی ڈھو کے
پیار دی ونگن ہولی سُو
کچاں گارا گو کے
ڈھین لگیاں نے دیواراں
غم ستوندا ائے کی کراں

دِل بڑا گھبراؤندا اے کی کراں
یاد کوئی آؤندا اے کی کراں

راھیاں توں پچھاں ی سنہیڑیں
راہی کج نہیں بولدے
چپ چپیتے لنگھدے جاندے
بھیت نہیں اُدل کھولدے
ہڑ چڑھے اکھیاں دے وچ
دل ڈبدا جاندا اے کی کراں

دل بڑا گھبراؤندا اے کی کراں
یاد کوئی آؤندا اے کی کراں

چن چڑھدے وی ہنیرا
جا پیندا اے کی کراں
کاگ بن سُنا بنیرا
جاپدا اے کی کراں
گنڈیاں دن گھس گئے تلوے
او نہیں آؤندا اے کی کراں

دل بڑا گھبراؤندا اے کی کراں
یاد کوئی آؤندا اے کی کراں

ایس طراں جیون دا کھیڑا دا
پھُل پر جھُل گیا
جس طراں چڑھیا ہویا چن
چھپ کے بدلیں سوں گیا
پچھلیاں نیلاں دا چیت
اج وی آوندا اے کی کراں
دِل بڑا گھبرائوندا اے کی کراں
یاد کوئی آوندا اے کی کراں

جموں دے پنڈ

آؤ ساڈے جموں دے گراں تکو
کیویں ایناں پایا وڈا ناں تکو

مکی دیاں ٹوڈھیاں چ پیار اے بھریا دا
چھولیئے دے ڈوڈیاں چ پیار اے بھریا دا
برف دے تودیاں چ پیار اے بھریا دا

انیویں ایناں پایا اے وڈا ناں تکو
آؤ ساڈے جموں دے گراں تکو

محنتاں دا پیدا کیتا دھن کتاں سجایا اے
میلے میلے کپڑے نے من کتاں سجایا اے
نیونیاں نے اکھاں پر بھاو کتاں اُچیا اے

اینویں ایناں پایا وڈا ناں تکو
آؤ ساڈے جموں دے گراں تکو

پیارا لے انہاں دا چن تارے وی تاں اپنے نے
ہوا دا پنگھوڑا لے نظارے وی تاں اپنے نے
کوئی وی تاں اوپرا نہیں سارے ہی تاں اپنے نے

اینویں ایناں پایا وڈا ناں تکو
آؤ ساڈے جموں دے گراں تکو

دُکھاں وِچ اسلے ہی رہنا ایتھیں ریت لے
گھروں بُکھا جاوے نہیں پروہنا ایتھیں ریت اے
دلاں دے امیر نے ایہہ سچی سُچی نیت اے

اینویں ایناں پایا وڈا ناں تکو
آؤ ساڈے جموں دے گراں تکو

ایتھیں تاں آپے پرمیشور دا واس اے
اُچی اُچی لاٹیں جو تاں بلنے دی آس اے
ہر اکھ خوش ایتھیں کوئی نہیں اُداس اے

اینویں ایناں پایا وڈا ناں تکو
آؤ ساڈے جموں دے گراں تکو

گوڈیاں تے واڈیاں دا چکی کھوہ دا راج اے
فصلاں بتھیریاں نے گھراں دا تاج اے
بنہ یاں دے سراں اُتے عزتاں دا تاج اے

اینویں ایناں پایا وڈا ناں تکو
آؤ ساڈے جموں دے گراں تکو

باتاں پاؤندی رات

گیت

تیرے لئی میں گیت لکھدی ہاں

میرے آکھن دا ڈھنگ وکھرا، میں وکھری ریت لکھدی ہاں

پئی میں کاغذاں تے پاؤندی ہاں پوُرنیں گوُڑھے

سمیں دی راہ تے یاداں دی کوئی راکھ جیوں دھوڑھے

ہلُونے پیار نوں دیوے جیویں پتّہ اے پوناں دا

برہوں نوں چھیڑدا آکے جیویں رانجھن اے سوناں دا

میں اینویں دیدنا اپنی بنا کے پریت لکھدی ہاں

میری ایس سوجھ وچ بن دی تیری تصویر جاندی اے

تے اینویں کھیڈدی ہسدی میری تقدیر جاندی اے

میں لالی امبروں لے کے ملی ہے کالکھاں شّے مُنہ

اُجالے اینویں گُوٹے نے کہ جیویں ہسنّا ایں توں

میں اپنی ہار وچ تیری انوکھی جیت لکھدی ہاں

تیرے لئی میں گیت لکھدی ہاں

مجبُوری

ایہہ قصّے تیرے پیار دے
ہُن میں کی آکھاں
او بول تیرے اقرار دے
ہُن میں کی آکھاں
ایہہ جھنجھٹ ایس سنسار دے
ہُن میں کی آکھاں
تے رنگ اوس کرتار دے
ہُن میں کی آکھاں
کوئی صُورت تیرے جیسی
ہُن میں کی آکھاں
کوئی برہن میرے جیسی
ہُن میں کی آکھاں
کوئی گھڑی نہیں سُکھ دی ایسی
ہُن میں کی آکھاں
اِس گھڑی دی ایسی تیسی
ہُن میں کی آکھاں

باتاں چاندی رات

ایہہ در دوستے نے دھکے

ہُن میں کی آکھاں

او ساک سمبندھی سکے

ہُن میں کی آکھاں

ایہہ تن لیراں نال ڈھکے

ہُن میں کی آکھاں

ہے رب جو عزت رکھے

ہُن میں کی آکھاں

ہیں جیوندے جی ہی موئی

ہُن میں کی آکھاں

پر نیر نہ سمجھے کوئی

ہُن میں کی آکھاں

جلدہ مُنہ توں لتھی لوئی

ہُن میں کی آکھاں

چل ہو گئی جو ہوئی

ہُن میں کی آکھاں

باتاں پاوندی رات

جوانی

کوئی بانکا چھیل چھبیلا ہے
ہنے ہو گیاں دا نہ وسیلہ ہے
تن سُنگ سُنگ ہو جائے تیلا ہے
رنگ ہتھ دا پے جائے پیلا ہے

تاں سمجھو جوانی ہس پئی اے
دل پیار کرن دا دس گئی اے
کوئی خیر حسن دی منگ گیا
ناسے ناگ عشق دا ڈنگ گیا

سبھے پیلے مگرائے پیارے نہیں
پیاراں دے گواہ چن تارے نہیں
سبھے اکھیاں دے مست اشارے نہیں
سبھے سجناں دے جھوٹھے لارے نہیں

تاں سمجھو جوانی روپئی اے
اکھ ہنجواں دے وس ہو گئی اے
کوئی لہو وچ محبت رنگ گیا
نالے ناگ عشق دا ڈنگ گیا

کِتے کالیاں بدلیاں چھا جاون
کھا ٹھوکراں یاداں آ جاون
ڈونگھے دہناں وچ پا جاون
ہجراں دیاں بھٹیاں تا جاون

تاں سمجھو جوانی رُل گئی اے
پیاراں دی کہانی بُھل گئی اے
کوئی چند سولی تے ٹنگ گیا
نالے ناگ عشق دا ڈنگ گیا

باتاں پاوندی رات

ہوا کالی بھوری وگ جائے
وے بھولے سُنہرے ٹھگ جائے
آسماں نوں کالا مٹو لگ جائے
سدھراں دا دِیوا جگ جائے

تاں سمجھو جوانی مست ہوئی
ریجھاں دی نشانی مست ہوئی
کوئی باری اوہلے کھنگ گیا
تاسے ناگ عشق دا ڈنگ گیا

ساون

جد آ کے ساون وسدا اے
مینوں ناگ برہوں دا ڈسدا اے

میرے دِل نوں ساون بھاندا نہیں
ماہی ایس رُتے گھر آندا نہیں
کدیں مِل کے پینگاں پاندا نہیں

تک کلیاں امبر ہسدا اے
جد آ کے ساون وسدا اے

دِل پیکے لگے نہ سوہرے دے
تیرے ملن نوں جندڑی اوڑے دے
تیری سار کتوں نہ لبھڑے دے

چاہ وِچ زمین دے دھسدا اے
جد آ کے ساون وسدا اے

تینوں چٹھیاں پا پا تھکیاں وے
تیرے رستے تک تک اکیاں وے
پئی آں طعنے مارن سکیاں وے

مینوں ناگ برہوں دا ڈسدا اے
چھیتی آکے ساون وسدا اے

تیرے باجھ نہ سوہے چوڑا وے
نہ مہندی دا رنگ گوڑھا وے
کیہا جیاپے جیون کوڑا وے

ہن تیرے کالجہ کھسدا اے
چھیتی آکے ساون وسدا اے

نیناں دیاں جھیلاں

ادھی رات ہوئی دُنیا سوں گئی
ایہہ پر میں کلی پئی جاگنی ہاں
لگے تیر نے جگے وِچھوڑیاں دے
بیٹھی اوناں دی پیڑ پئی جھاگنی ہاں

کوئی آواز وی نہیں کوئی کھڑاک وی نہیں
پئی ہوئی چپ چاں ہی جا پئی اے
میری نیندر کنھیں سبے زور ہوئی
بیٹھی تیریاں واٹاں پئی ناپدی اے

باتاں پاؤندی رات

سِگنے اُنگلاں تے ہنیریاں نُوں
سِگنے پِڑیاں دے پرسالاں نُوں
ستے وار گنے نیندر اُڈ گئی
تے میں پُچھ گئی انہاں حالاں نُوں

کالے بدل جیہڑے تیری مستی لئی
اوہو ناگ کالے مینوں ڈسدے نے
جیہڑے محل اُسارے نی ریت تے
اوہ تیرے ہی چیتے پئے ڈھیندے نے

میرے نیناں دیاں جھیلاں دیا تارو آ او
خبرے کیہڑاں نصیب پئے کردے نے
جتھے ہاسے تیرے ڈُب جاوندے سی
اوتھے ہوکے میرے پئے تردے نے

میرے بلاں نوں جندرے وج گئے
مٹھے بولاں توں جان گنواوندا سئیں
آیا لٹ میرا آپے ٹر گیئوں
میتھوں آپا ہی گھول گھماوندا سئیں

تینوں نیندراں نے سانوں جاگنے نے
جھیاں ونڈاں تقدیر نے پائیاں نے
تینوں مستی برساتاں دی بھاوندی سی
میرے نیناں نے جھڑیاں لائیاں نے

رات میل والی مینوں بھل گئی
پر وچھوڑے دی گھڑی نہ بھل سکاں
سنگل مار بیٹھوں مینوں پیار والی
چناں دس خاں کیویں میں کھل سکاں

نصیحت

نہ پا جان جھمیلے وچ نہ بن دیوانہ ساتھی
اجکل کوئی نبھاوے ؟ نہیں زمانہ ساتھی

میں نہیں چاہندا کرے کوئی پیاراں دیاں باتاں
دن بھر مارے ہوکے نالے جاگے راتاں
بوہے جھانکے یار نوں لبھے لاندا رہے نت نویاں گھاتاں
میں تے چاہنا اینویں ای مل جائے دل دا کوئی نذرانہ ساتھی

اجکل کوئی نبھاوے ؟ نہیں زمانہ ساتھی

اج نہیں کوئی رانجھا تے اج ہیر کوئی نہیں
اج نہیں لمی زلف تے اج اسیر کوئی نہیں
اج نہیں خوش محبوب کسے تے اج عاشق دلگیر کوئی نہیں
شمع جلن توں پہلاں ہی اج اڈ جائے پروانہ ساتھی

اجکل کوئی نبھاوے ؟ نہیں زمانہ ساتھی

باتاں پاؤندی رات

اجکل کوئی نہیں سوہنی نہ ہی نال کوئی جو مجھیاں چارے
اجکل کوئی نہیں لیلےٰ نہ او مجنوں جیہڑا جندڑی وارے
اجکل اونہیں پنوں جیہڑا جائے تے سسّی کوکاں مارے
اج دا پیار بیوپار ہے، پہلا سب جھوٹھا افسانہ ساتھی

اجکل کوئی نبھاوے؟ نہیں زمانہ ساتھی
اج دا تک ورتارا ہوگئی ۔ ڈ برائی
لوکی اپنی سانبھن کھوہ کے کھان پرائی
نیکی اُتے ویکھ بدی ہوگئی سوائی
بکرے ہوئے معشوق اج نے عاشق بنے قصائی
ویکھ زمانہ ساتھی

اجکل کوئی نبھاوے؟ نہیں زمانہ ساتھی
کی کی تینوں دساں توں ایں بھولا کجھ نہ جانیں گا
کرے پیار توں توبہ تاں دن چار سکھاں مانیں گا
اج بھر راتیں گنناایں تارے پھیر تواہمی تاں ساں گا

کھوہ نہ دل دا چین تے پھر مستانہ ساتھی

اجکل کوئی نبھاوے ؟ نہیں زمانہ ساتھی

جس منزل تے توں پُجنا ایں میں اُس راہ توں نسن والا
توں جگ دے دُکھ ونڈن والا ایں روندے تے ہسن والا
تیری دُنیا جاگن دے وچ میں خواباں وچ وسن والا
فیر توں کیویں کہہ سکنا ایں میں تیرا یار پرانا ساتھی

اجکل کوئی نبھاوے ؟ نہیں زمانہ ساتھی

ایسے لئی ہیں کہناں مینوں تیرے پیار دی لوڑ نہیں ایں
ہن نہیں چاہندا کہ اے مینوں ہنجواں دی تھوڑ نہیں ایں
توں جے کرنا ایں پیار ریا کر تیری میری ہوڑ نہیں ایں
میں تے چاہنا ہاں دولے کولوں چھپ چھپ جینا مر جانا ساتھی

اجکل کوئی نبھاوے ؟ نہیں زمانہ ساتھی

برسات

رُت برکھا دی آئی سجناّ لوکاں چاہ منائے نے
کالی بدلی تک امبرتے باغیں جھُولے پائے نے
کئی آں دُور دُور آڈے بیٹھے ڈھولن گھر سدائے نے
چاہواں سدھراں سنیں لوکاں سو پکوان پکائے نے

پر اِک میں ہاں جیہڑی برکھا ویکھ کے شگن مناندی نہیں
سچی گل دِلے دی دساں ایہہ رُت مینوں بھاندی نہیں
کارن اِس دا تیرا روسا، ایس رُتے دی لہندا نہیں
ہن پئی دساں من دی ویدن توں ہنگارا لیندا نہیں
سوہل نویلا جوبن میرا برہوں جھکھڑ سہندا نہیں
من پرچاواں نہ پرچیویں باجھ تیرے جو رہندا نہیں

باتاں پاؤندی رات

بدل گرجے بجلی کڑکے ہو گئے رَولے پاندے نے
کھلیاں اکھاں مینوں ماہیا سُپنے تیرے آندے نے
میریاں اُڈیکاں مارن چیکاں اکھروں قسماں کھاندے نے
ایہہ سال مہینے جھکین سینے چاہ پیئے وڈ وڈ کھاندے نے

اوئے بے پرواہ۔ او بے قدرا۔ کی سماں ایہہ تینوں بھگدا نہیں
جے رکھ جاویں دِل کسے دا گل تاں تیرا لگدا نہیں!

سُنہیوں پیار دے

فیر مُڑ آئیاں بہاراں لے سُنہیوں پیار دے
گیت کجھ اقرار دے نے ہوکے کجھ اِنکار دے

کہندیاں گھنڈ لائے کالیاں نے ذرا دیدار کر
ہے اشارہ بھوریاں نوں توں رِتا اعتبار کر
دیکھ اکھیں کیویں اپنا رس لٹاندی اے کلی
چوس رس اُڈ جائے بھورا دے کلی نوں بے کلی
پھُل کنڈے مِل گئے مالی نے شرماں کھادیاں
بھوریاں دے آ گئے نے فیر دِن اسرار دے

فیر مُڑ آئیاں بہاراں لے سُنہیوں پیار دے
گیت کجھ اقرار دے نے ہوکے کجھ اِنکار دے

بس کیتا تاریاں نے اکھیں مٹیا کھیڈنا!
مُک گئے نے اج دِن سب عشق توں اِنکار دے

ناخدا نے غم دی کشتی ڈوب دِتّی بن کھے
ڈکرے کیتے ہس کے اُس نے ہجر دی پتوار دے
پالیا بُرقعہ نواں فیر زندگی دی حور نے
موت نوں دی چاہ چڑھے اج ہار تے شنگار دے
فیر مُڑ آئیاں بہاراں نے سُنہیوں پیار دے
گیت کجھ اقرار دے نے ہو کے کجھ انکار دے
سب مناندے نے بہاراں پر میں چُپ ہاں سوچدی
اوہ تیرے مکرن دے دن او دن میرے اعتبار دے
کیویں اک منزل دے راہی قافلے توں وِچھڑے
جیویں دُکھ دُکھ ہوڑے اتھر دل کسے مٹیار دے
چھلکدے چھکدے چاہ تے سدھراں الہیاں لے گاؤندیاں
میل ہو سکدے نہیں اِنج نفرتاں تے پیار دے
فیر مُڑ آئیاں بہاراں نے سُنہیوں پیار دے
گیت کجھ اقرار دے نے ہو کے کجھ انکار دے

یاد کردی ہاں

اوہدوں میں یاد کردی ہاں
میں تینوں یاد کردی ہاں

جھینوں نور دے تڑکے جدوں ٹنکار ہندی اے
خدائی خواب دے اندر جدوں سرشار ہندی اے
زمیں جد نہاندی دھوندی اے کلی ہوشیار ہندی اے
پھلاں دے گدگدانے نوں ہوا بیدار ہندی اے

اوہدوں میں یاد کردی ہاں
میں تینوں یاد کردی ہاں

کسے اچے سرو تے بہ کے قمری گنگناندی اے
تے سبزے دے ہرے ال تے آکے شبنم جگمگاندی اے
سنہری فرش وچھدا اے زمیں جد مسکراندی اے
دلاں دی میل دھو دھو کے نصیبے نوں جگاندی اے

اوہدوں میں یاد کردی ہاں
میں تینوں یاد کردی ہاں

جدوں ایہہ گیت برہوں دے رتا خاموش ہو جاون
سواگت کرن ... ال داتے کجھ پُرجوش ہو جاون
ستائے قسمتاں دے وی جدوں بے دوش ہو جاون
خُدا دے یا ادب بندے جدوں مدہوش ہو جاون

اوہدوں میں یاد کردی ہاں
میں تینوں یاد کردی ہاں

میں سُندی ہاں کہ ایہہ دُنیا تیرے ہی گیت گاندی اے
توں جس نوں بُھل کے بیٹھاں ایں اوہی پریتاں جگاندی اے
ندی ول ویکھ کیویں جا کے ساگر چُم وکھاندی اے
او جس دا انش ہے اوسے دے اندر جا سماندی اے

اوہدوں میں یاد کردی ہاں
میں تینوں یاد کردی ہاں

ہاسیہ رس کوِتا

چانن دے وِچ چانن رلیا دِل دے ہاسے کھوکے
خوشیاں نوں See off چا کیتا غماں دے نال کھلو کے

ایڈا دِل Anxious جیہا ہویا ڈھونڈے آل دوالے
چالے اج اپنا Love ہو گیا یاداں دے حوالے

چھُٹ گیا ساتھوں Night Sleeping جاگ کے رات بتاواں
روٹی توں Strike کر لئی غم پیاں غم کھاواں

Love Letter لکھ لکھ کے مُکی Pen میرے دی سیاہی
Postman دا تھیلا بھریا ایسی مہم چلائی

ہر ویلے سوچاں وِچ رہنا سب Wonderful دِسے
Dream Land وِچ ہو گیا واسا سارے جذبے ہسّے

Accidental میل ہو گیا پیار وی پئے گئے گوڑھے
Pulpitation ہو گئی مینوں چڑھ کے پیار ہنگوڑے

Mental Disease کوئی سمجھ کے گھر دے کرن دوائیں
اِک بلا نال راہ پا لیا ساریاں دُور بلائیں

دھرتی دیاں ہاواں

حسن دی رانی ہو بے حالی دِل دا چین گنوا کے
بیٹھی بال شمع ہجراں دی اپنا آپ دُکھا کے

بُوہے ڈھو کے پلکاں دے اوہ من دا محل وسا کے
کدیں کا ہیں رُجھی رہندی یاد نہ چھیڑے آ کے

پر اج کِن مِن بدلاں لائی بجلی لشکاں مارے
جل تھل دھرتی، من وِچ غوطے، برہوں لئے ہُلارے

جاگو میٹی سپنے ویکھے پیار دی چوگ کھلارے
کی جانے پردیسی پنچھی کہ آ کے بنھ سنوارے

یاد کِسے دی ہولی پیریں آ کے کول کھلو گئی
آکھے بھُل کے پیار پُرانے توں غیراں دی ہو گئی

باغ بنا کے کیارے لا کے مالی دے در ڈھو گئی
ویکھے سُکے سڑدے پودے، ریجھ ویرانی ہو گئی

سن گلاں دبی اگ کھِلری آکھے مار نہ طعنے

دِل دے شوہ سمندر دل ڈونگھے کون دِلاں دِیاں جانے

میں بلدی رہی شام سویرے، سڑدے رہے پروانے

اپنے تے کی مان کسے جے اپنے ہون بے گانے

تیرے نال لنگھائے ہوئے دِن یاد نے مینوں سارے

یاد نے مینوں ڈھلدیاں شاماں، چاہواں بھرے لشکارے

چڑھی ہک دریا دی، مٹھی گل دے بھرے ہنگارے

رسزاں بھراں لہراں تکیاں اکھ ٹمکاہے تارے

اوہ باتاں جد رگ رگ دے وچ، خون پھرے گرمایا

جھلے دِن تے بریاں راتاں توں توں چاہ سمایا

عید مناندی پھرے پیار دی سدھراں تے رنگ آیا

مہندی رنگے پولاں تے توں خود چا گھٹا پایا

اج شکائتاں توں کرنا ایں کی شرم نہیں تینوں آندی

میرے جیہی کوئی ہیر سلیٹی ہور نہیں تینوں بھاندی

میں بیٹھی رہی تیری اڈیکے توں گھر ڈولی آندی

کیس منہ آکھیں دِل دے جانی یاد نہیں تیری جاندی

اُونسیاں

کئی دِن گذرے راتاں کئی لنگھیاں چِت کسے دی کم وچ رُجھدا نہیں
کیا رے آساں دے کئی لا بیٹھیاں ہیں پی پُھٹدا نہیں بُوٹا اُجدا نہیں
تیر ڈال اُچا میری پینگ نیویں دے اُلار اوتھیں تک پُجدا نہیں
میری تُون ہمتی بھیڑی یاد والی ہُن سکیں تھئیں آٹا گُجدا نہیں

تیتھوں پہلوں ہی نہیں سی اُمید مینوں میرے پیار دا دسیں جواب ماہیا
رُوم رُوم میرا تیتھے بنا تیرے، تیرے ہجر وچ ہوئیاں کباب ماہیا
میرا جھٹ نہیں گزردا بنا تیرے خاک ہو وندا پیا شباب ماہیا
دامنگیر ہوئی ہُن شرم تینوں جا ویں میں ہوئیاں بے حجاب ماہیا

رُتاں پھیر دیاں گئیں دیاں لنگھ جاون آ پر کھیڑ دیں پھُل ہی پھُلدے نے
تھبا دیں کئی آر رُومالاں دے ملن تحفے ہنجو اکو رومال تے ڈُلدے نے
نیڑے اکھاں دے وسدے اکھ سوہنے قصے اکو ہی یُوسف دے ہلدے نے
پھکے دِلاں دے وِچ پئے گھاٹنے ہاسے وِچ ہوا پئے رُلدے نے

اِکو تیرا ہی بُوہا سی سجناں وے جتھیں سِر میرا جھٹ جھُک گیا ئے
تیری سوہنی تصویر بنا لیتی اگوں بُرش ہی ہتھاں دا رُک گیا ئے
اِکو شوہ ڈُونگا تیرے بھالنے نوں تینوں لبھ کے ہر اوسک گیا ئے
میرا پیار نمانا لے وس ہویا میریاں اکھاں دا پانی ہی مُک گیا ئے

تیرے نال دی مالا پئی پھیرنی آں ہنجو سٹ کے پیار پئی پالنی آں
اِکو تیری ہی جھوہ انملڑی اے جدے پچھیں پئی گیٹیاں گالنی آں
اپنے صبر دا بُوٹا اُساڑنے نوں سوہل جان اُتے جکھڑ جھالنی آں
پندھ عشق دے چناں مُکاونے نوں پا کے اونسیاں ڈِیوے پئی بالنی آں

آ خدا

آ خدا دھرتی تے ساڈی کارستانی آکے ویکھ
قسم تینوں بندیاں دی شادمانی آکے ویکھ

قید سن صدیاں توں جیہڑے ہو گئے آزاد ہُن
مُدتوں ویران سن جتھاں ہو گئے آباد ہُن
کیس طراں خوشحال ہے ہُن زندگانی آکے ویکھ
آ خدا دھرتی تے ساڈی کارستانی آکے ویکھ

مُلک اپنا کھیت اپنے اپنی دھرتی اپنا ناج
آسماں تک دیکھ لے ہُن ہو گیا ہے اپنا راج
لاڈلیکاں کھیڈدی ہے ایہہ جوانی آکے ویکھ
آ خدا دھرتی تے ساڈی کارستانی آکے ویکھ

پتھراں دے سینے آں چیِر نیر نے بیٹھے ہاں ہُن
ہنیریاں دیاں بکلاں دا نور بن بیٹھے ہاں ہُن

ہمتاں دی صادقاں تے مہربانی آکے دیکھ
آ خدا دھرتی تے ساڈی کارستانی آکے ویکھ

بدلاں تے بجلیاں توں لے چکے ہاں انتقام
ڈاکواں تے رہزناں توں لے چکے ہاں انتقام

ہو گئی ہے تیری قدرت پانی پانی آکے ویکھ
آ خدا دھرتی تے ساڈی کارستانی آکے ویکھ

اپنی قسمت دے ہی مالک، آپ بن بیٹھے ہاں ہُن
آسماں نوں چاک دھرتی دا بنا بیٹھے ہاں ہُن

کر گئے ہاں ہولی ہولی کی شیطانی آکے ویکھ
آ خدا دھرتی تے ساڈی کارستانی آکے ویکھ

گیت

پیا امبیاں نوں ساوا ساوا بُور
بدلے زمانے بدلی حکومت
توں دُور دا دُور
ہائے پیا امبیاں نوں ساوا ساوا بُور

بدلیا اسے چن بدلے نے تارے
قسماں بدلیاں بدلے نے لارے
ملّے گی آزادی جدوں کہندے سی سارے
مُکنے تدوں ساڈے ہنجو کھارے کھارے
بھرنے نے خوشیاں دے پُور
ہائے پیا امبیاں نوں ساوا ساوا بُور

گھڑ گئی آزادی ہر رنگ دے کھڑونیں
پندھ کنڈیالے ہوئے کیویں مُکاونیں
ماندے شنگار دس کس نوں وکھاونیں

باتاں پاؤندی رات

ٹِڈھیں انگیار دمس کیویں بجھاونیں
جِند ڈاڈھی ہوئی مجبور
ہائے پیا امبیاں نوں ساواساوا بور

دُدھ مُک گئے نے روندیاں مدہانیاں
چرخے ویران پئے چیکن سوانیاں
سہمیاں پھریندیاں نے سوہل جوانیاں
اوکھیاں ہوئیاں ڈھولا عزتاں بچانیاں
مرگئی آں غماں وچ جھور
ہائے پیا امبیاں نوں ساواساوا بور

قہر لکائی کولوں بچنا محال اے
بندیاں دے وانگوں بھیڑا ربّ دا وی حال اے
لیڈراں دے گھر بھرے تر و تر مال اے
روٹیاں نوں وِلکن نکے نکے بال اے
سُک گئیاں امبیاں تے جھڑ گیا بور
ہائے پیا امبیاں نوں ساواساوا بور

پُنگرے رُت نہ کوئی

چانن دے وِچ چانن رلیا دِل توں جوتی کھو کے
خوشیاں دے وِچ غمیاں رلیاں ہان غماں دے ہو کے

اکھیاں دے اُجلے ویہڑے وِچ ہین کسے دے جھولے
ہنجواں دے وِچ ہوکے رل گئے آہیں ہولے ہولے

دِل دے امبر تے گھٹ چھائی وسن نوں پئی سہکے
ساہ دے وِچ بھری خوشبوئی چارے پاسے مہکے

سال مہینے جھیکن سینے پر ہُن وڈ وڈ کھاوے
عشق تندور ہڈاں دا بالن مُکن وِچ نہ آوے

پھر دیاں گھر دیاں رُتاں آون پُنگرے رُت نہ کوئی
پتھر پوجاں کملی ہوئیاں بولے بُت نہ کوئی

کِتھے نے او پنڈت مُلاں کِتھے مسجد مندر
آل دوآلا سکھنا سُنجاں سجن دل دے اندر

سجن رُسّے ناں من جاوے من رُسیا نہ منّے
اُرلے سبنّے کاشی دِسدی کعبہ پرلے بنّے

سُنّے دے وچ مالا گندھ کے روز چڑھاواں جا کے
مِلنے دا حیلہ کر دی ہاں جاگن تو، جھٹ لا کے

ست رنگی پینگ

ہنیری رات وچوں

لشک پئی آں بجلیاں

پھر کسے دی اکھ وچوں

ہس پئی آں مستیاں

فیر سر پیار دا اہدے بھر گئے

فیر ریجھاں نہاتیاں

حسن لاگے عشق نے آ

ماریاں سنے جھاتیاں

مُڑ کسے نے جھول اڈی

مہک پئی آں برکتاں

باتاں پاوندی رات

مُڑ کے ایناں امبراں تے
ٹھک پئی آں کہکشاں
پھیر پہاڑاں پانہہ پساری
فیر پَوناں نِگھیاں
فیر رُتاں پینگریاں سنے
فیر بہاراں بُنیاں

●

مُڑ پرانے رستیاں تے
نکھریاں سنے رونقاں
مُڑ پرانے راہیاں نوں
بھال لیتا منزلاں
مُڑ سنوارے بال سدھراں
فیر خوشیاں کھلیاں
پینگ ست رنگی آکاشاں
جھوٹ رہیاں بدلیاں

●

فیر سویرے مُسکرائے

فیر راتاں ہسیاں

فیر اِس ویران دِل وچ

محفلاں نے وسیاں

فیر بنیرے کاگ بولے

فیر گُجھیاں چوریاں

فجر ویلے رونقاں نے

فیر آساں گوڑیاں

فیر ایہہ آکاش نرمِل فیر دُھنداں نکھریاں

فیر لکھاری ہتھ کانی بھیا وناواں بکھریاں

پُورب پچھم

کی میل نے پُورب پچھم دے اک چڑھدا اے اِک لہندا اے
اِک چانن آلی دوالے دا، اِک وِچ ہنیرے رہندا اے
اِک، پگ کیسری بن دا اے اِک دا پوچھن سُرمئی اے
اِک جت ہے ایس زمانے دی اِک ہار جہی ہو رہی اے
اِک چڑھدے دینہوں سالاں نے اِک نظر جھکائی تُردا اے
اِک جوبن اُتے جوانی اے، اِک ہڈ نہ جانی کُھردا اے
اِک آوندا نال اُمیداں دے اِک آس گوائی بیٹھا اے
اِک دی سوہنہ دُنیا کھاندی اے اِک دھرم نبھائی بیٹھا اے
اوہیں ای میرا تیرا موہ اِک چڑھدا اے اِک لہندا اے
اِک دُھنداں وانگ[illegible] اے اِک کھٹا مِٹھا رہندا اے
اِک اُچا اے اِک نیواں اے بھر دی گل وکھرا پئے دا
اِک گگن نے اپنے دا اک دھرتی نے پرتائے دا

باتاں پاوندی رات

بُجھیاں ساتھوں گیئاں نہ باتاں ہو چلی پربھات
باتاں ساتھوں بُجھیاں نہ گیئاں ہو چلی پربھات

سوچ رہی ہاں لکھدی جاواں رات ڈھلن والی اے
ایس کالے کالے امبر تے کوئی لالی چھاون والی اے
سوچ رہی ہاں ایس کہانی تے کیویں بھراں ہنگاراں میں
سوچ رہی ہاں کیویں واراں اکھ دا کھارا پانی میں

من کہندا اے لکھ دے توں اج گل کسے پیار دی
لکھ پت جھڑ دی کہانی توں جوانی لکھ بہار دی
سچے سچے وعدے دی یا جھوٹے قول قرار دی
سدھے سادے جیون دی یا خالی ہار شنگار دی

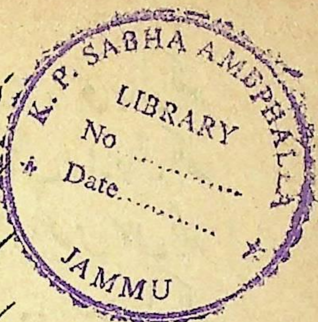
باتاں پاوندی رات

ایہہ نہیں تاں پھر کسے دُکھیاری دا ہی حال لِکھ
کِیویں الہڑ کُڑی نے لایا آپ مہارے جال لِکھ
اُگیا بہت اناج تے فیر وی پے گیا کیویں کال لِکھ
کدوں موئی سی جیوندی ہی اوہ، دِن مہینہ سال لِکھ

ایہہ نہیں تاں لِکھ ندی کیوں رَولا پاؤندی رہندی اے
اپنے ہنجو جگ دے ہنجو نال رلاؤندی رہندی اے
لِکھ محنت دے وَین جو ساری دُنیا پاوندی رہندی اے
تے لِکھ امیراں دے ہاسے جیہڑے دھرتی گاؤندی رہندی اے

ایہہ نہیں تاں لِکھ آکاشیں تارے کیویں چڑھدے نے
کیہڑا ان لکھن میٹی آکے چن سورج نوں پھڑدے نے
ایہہ نہیں تاں دیکھ جے کیویں رُت بدلدی رہندی اے
کیویں چڑھے جوانی کیویں وستھا ڈھلدی رہندی اے

کیویں مینہ کے بجلی کیویں اندر راج ہساندا اے
کیویں آونسے اکثر ویل کیویں چھم چھم بدل وسدا اے
کیویں جھنکن چوڑے کیویں مانگ بھر وندی رہندی اے
کیویں چڑھے دیا بلدا کیویں سنجھ گھر وندی رہندی اے

کتھیں جائے جوانی کتھیں آن بڑھیپا پھڑدا اے
کیوں دھرتی امبر آپوں سارے بہانے گھڑدا اے
کیوں بلدا دیوا کیوں بتی گھٹدی رہندی اے
کیوں آوندا سپنا کیوں نیندر بھٹڑی رہندی اے

کیوں بن دے جوگی کیوں الکھ جگاندے رہندے نے
تے کیوں چھوڑ آبادی جنگل ڈیرے لاندے رہندے نے
گھڑدا کون کھڑونیں تے ہے کون جو بھن دا جاندا اے
کون مناندا خوشیاں تے کون اگ چتا نوں لاندا اے

کیہڑی طاقت نال ایہہ ساری سرشٹی چلدی رہندی اے
بھیت نہیں ملدا کوئی دنیا تلیاں ملدی رہندی اے
گہرا جگ دا ساگر اینہیں دی تھاہ ہی پانی اوکھی اے
سوچ کے عمر بتانی انیویں جیان سکا تی سوکھی اے

لاندے جوگی دھیان تے سوچیں ڈبے رہندے نہیں اکدے
قدرت دے نے بھیت جنہاں نوں تھکے جان نہیں سکدے